

TÜRK ÇOCUĞU GÜL SEVİN YAŞA YURDUNDA EMİN...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 29 Nisan 2016 07:00 -

Derslerin kesildiği 22 Mayıs 1962 günü Türk Dili dergisini alarak okulun yukarılarına doğru gittim. Okulun danalarını güden bir çocukla İbi köylü, okulun yemekhanesinden çöpe atılmış artık ekmekleri seçmeye gelmiş dokuz yaşında bir çocuk konuşuyorlardı.

İbi köyünden gelen çocuğun adı İbrahim Çalış. Sıkıla sıkıla konuşuyor. Elleriyle, muşamba gibi olmuş pantolonunun yırtık dizlerini örtmeye çalışıyor. Ama ne yapsa boşuna! Yırtık sökülük bir değil ki! Yırtıkların altından ak donu görünüyor. Ayaklarında çorap da yok.

Epey konuştuk. Bir ara dedim ki:

— *Sen ne olmak istiyorsun?*

— *Buraya girmek istiyim.*

Demek öğretmen olmak istiyor. Nedenini soruyorum, çocukça yanıtlar veriyor. Buradaki çocukları nasıl gördüğünü soruyorum.

— *Eyi, diyor.*

— *Doğru söyle, dosdoğru, sıkılma.*

— *Eyileri de var, kötülerini de.*

— *İyiler niye iyi, kötüler niye kötü?*

TÜRK ÇOCUĞU GÜL SEVİN YAŞA YURDUNDA EMİN...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 29 Nisan 2016 07:00 -

— *Bazı buranın kıyısından geçerken kimisi azarlıyrler, kimisi de "İlişme, ne istiyon çocuktan?" diyirler.*

Anasını, babasını soruyorum. Sonra Atatürk hakkında bilgilerini yoklamak istiyorum. Üçüncü sınıfta bir öğrencinin bilgileri içinde cevap veriyor. 23 Nisanları soruyorum. Bir şiir bellemiş. Hemen diz çökerek ellerini dizine koyup bir solukta okuyup bitiriyor.

"Türk çocuğu gül sevin

Yaşa yurdunda emin"

Zavallı İbrahim! Sen sevinebiliyor musun? Yurdunda emin yaşayabiliyor musun? İnsanlığının, çocukluğunun gereklerini yapabalıyor musun? Bu hakkı sana veriyorlar mı?

Sonra türkü söylettiriyorum. Bir kıyıya çekip İki buçuk saat daha konuşuyorum.

Ayrılma vakti geliyor.

— *Benim gibi bir ağabeyin olmasını ister misin?*

Özlemle:

— *İsterim, diyor.*

— *Beni ağabey bil. Ben de seni kardeşi biliyorum. Zaten biz hep kardeşiz. Bütün insanlar kardeştir.*

TÜRK ÇOCUĞU GÜL SEVİN YAŞA YURDUNDA EMİN...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 29 Nisan 2016 07:00 -

Sonra armağan olarak karşunkalemimi vermek istiyorum.

Haftada birkaç kez okulun çöpe dökülen artık yemekleri içinde ekmek parçaları seçip bir torbaya doldurarak evinin yolunu tutan bu dokuz yaşındaki köylü çocuğu:

— *Almam!* diyor.

Israr ederek kabul ettiriyorum. Ayrılıyorum. O da geriye dönüp tepeye doğru adeta kaçıyor.

Arkaya dönüp baktığımda onun da dönüp bana baktığını görüyorum...

(Bu notlar, Lâdik Akpınar İlköğretmen Okulu dördüncü sınıf öğrenciyken 22 Mayıs 1962 günü Anı Defterine yazılmıştır. Bir 23 Nisan yazısı olarak paylaşıyorum...) (27 Nisan 2016)